

Èpica a la Carrasqueta

JORGE GENCILLO

Centenars de persones han impedit que l'actual govern valencià tanqués un repetidor de TV3. El 27 d'abril, a la serra de la Carrasqueta, ha guanyat la llibertat d'expressió.

500 persones han format una cadena humana i impedeixen el tancament del repetidor de TV3 a la Carrasqueta. Passa-ho." A l'autocar de tornada a València, Toni Gisbert, d'ACPV, llegeix per la megafonia l'SMS que acaba de rebre, no sap de qui. Hi ha aplaudiments i somriures oberts. Tothom està xop de cap a peus, fa fred i el que sigui: l'alegria és general.

Perquè, dalt de la serra de la Carras-

queta alçada entre l'Alcoià i l'Alacantí hi ha hagut centenars de persones que han convertit, amb la força dels seus braços enllaçats, aquest 27 d'abril en una fita difícil d'oblidar.

"A fi d'executar la mesura provisional de cessament de les emissions, li comunicare que l'esmentada execució es portarà a efecte demà, dia 27 d'abril de 2007, a les 11 hores". Aquesta comunicació havia arribat a la seu d'ACPV el dia 26, dijous, al matí. En menys de

vint-i-quatre hores, per tant, s'aconseguia l'impossible: que centenars de persones, un dia laborable i en horari laborable, fessin cap a la concretíssima serra; i que aquell punt exacte del mapa esdevingués epicentre, per unes hores, del país; i que no se sortissin amb la seva els qui pretenien, en ple segle XXI, tallar per la força l'emissió d'una televisió pública. Perquè, a les onze del matí d'aquest 27 d'abril, dalt de tot de la Carrasqueta, hi sonava el corn marí: el so que havia convocat els maulets del 1707 tornava a retronar per les muntanyes arribat del fons d'alguna entranya solemne.

Teresa té seixanta-cinc anys. A les 7.40 en punt del matí ja és davant de l'autocar, a València: "Qui ens ho havia de dir, quan inaugurarem el Bartolo, que ens hauríem de veure així..." Per-

què ella va formar part de la comitiva que va donar la benvinguda a aquell altre repetidor que també alçava ACPV, ara fa més de vint anys, prop de Benicàssim. I encara té a casa, apunta de seguida, la matriu d'un talonari de les butlletes que venia aleshores, "a mil pessetes cadascuna" per aconseguir diners per als repetidors de TV3. Teresa, des del seu cos menut i amb els ulls vivíssims, ha estat una de les persones que han impedit l'entrada per assalt a la Carrasqueta: "No sabia que jo tinguera tanta força, però quan aquell home volia entrar, m'he aferrat així i d'allà no m'ha mogut ningú".

A les onze del matí havien anunciat el tancament i de ben abans que ja hi ha gent. Arriben d'Ontinyent i de València i Alcoi i Mutxamel, i es compacten, dalt de la serra, en una pinya d'emocions.

JORGE CENCILLO

A l'esquerra, una imatge dels concentrats a la Carrasqueta fent de mur humà per impedir el tancament del repetidor. A dalt, diversos moments de la concentració, fins a l'arribada del funcionari de la Generalitat Valenciana, fàcilment identificable a la darrera fotografia.

Hi ha també representants del món polític (Enric Morera, secretari general del Bloc; Francesc Baixauli, de l'executiva del PSPV-PSOE; i Lluís Torró, regidor d'EUPV a Alcoi i cap de llista del Compromís a Alacant; i Agustí Cerdà, president d'ERPv i diputat al Congrés espanyol; a més de regidors de poblacions afectades per l'amenaça del tancament), sindical (Francesc Martínez, de la Intersindical Valenciana), cívica (Empar Salvador, del Fòrum per la Memòria) o cultural (amb els músics Pau Alabajos i Sergi Contrí, el periodista Alfons Llorenç o l'escriptora Gemma Pasqual, també per exemple). Malgrat el fred i la boira (i el xàfec, després), la concentració impressiona.

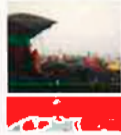
El darrer tram del camí fins a la caseta que allotja el repetidor cal fer-lo a peu, per una senda de carrasques aferriades i romaní ("No és la Mariola, però també està tota floretes", riu, per exemple, la Isabel). Plovinaja, de moment. Després l'aigua caurà a bots i barrals, però ara és només un xim xim. Cadascú puja al seu ritme, com en una passejada, però no ben bé. Hi ha dos paraigües, per exemple, ací al davant. D'Amando i Consol, que han vingut d'Alcoi i són de Tàrbena. Que com han sabut el que passava, avui? "Per ses notícies i amics". Més amunt avancen Gusti i Lluís, de Sant Vicent del Ras-

peig. I Anna i Sebastià, de Gata. Quan arriben a dalt ja n'hi ha molts més. I les càmeres. I els mòbils a tota marxa: "Xica, ací estem tots i d'ací no ens menejarem. No patisques, que ens trobaràs de seguida", fa una veu decidida.

Efectivament, a mesura que s'acosta l'hora marcada, la pinya creix. Es despleguen algunes pancartes. Des d'un megàfon, els representants d'Acció Cultural informen dels quès i els coms: de l'hora prevista per a l'arribada dels enviats per la Generalitat Valenciana, del que cal fer aleshores: "S'ha de protegir l'escala; agafeu-vos com si fóreu una cadena; els rebrem en silenci i sense moure'ns del lloc."

Tothom espera. I, de sobte, sona la dolçaina. I s'hi sumen les veus: és el "Cant dels maulets", d'Al Tall. No per casualitat sona tres-cents anys després d'Almansa: "Quan més curt ens lliuen, més perill tindran!". I després, el caragol, que somou. Són les onze i cinc. Corre la veu: "Ja estan ací". No és fàcil de descriure, ara, la determinació que ha arrelat en la mirada dels homes i les dones, joves i grans, apinyats al voltant de la caseta del repetidor. S'agafen fort i posen, a tothom qui els miri o els escolti, en el seu silenci de carasca, la pell de gallina.

No ha succeït res, aquesta vegada. Un policia que s'havia acostat a la reixa

Connexió en directe per a TV3: Empar Marco entrevista Mercè Teodoro i Eliseu Climent sota la pluja.

que envolta la caseta, per fer-se una idea de la situació. I que se'n va. Les persones tancades al recinte trenquen, de cop, el silenci clamant per la llibertat d'expressió. "Si ara algú fes les fotografies en blanc i negre i em diguera que són de fa trenta-cinc anys, m'ho creuria". La reflexió en veu alta d'un dels assistents obté de seguida l'assentiment silencios dels qui l'envolten.

L'equip de TV3 realitza connexions en directe. Els mòbils bullen de gent, de familiars i amics i coneguts i polítics de tots els colors menys un i de tot el país que veuen les imatges, que volen saber què passa, com va tot allà dalt, si hi ha noves, han tancat? Esteu bé? Les carxofes dels micròfons dels diferents mitjans de comunicació cerquen declaracions. Eliseu Climent, president d'ACPV apunta que s'està vivint un "episodi franquista". La incertesa dels fets immediats, però, no afecta la resolució última: "Però estic convençut que prevaldrà l'exemple que estan donant, avui, ací, aquests centenars de persones aplegades malgrat el mal oratge: pre-

valdrà la democràcia contra l'autoritarisme; la llibertat d'expressió contra l'intent de censurar la veu dels valencians, i de la resta dels Països Catalans".

Devers les 11.40, finalment, compareix l'home del vestit gris. Dos funcionaris de la Generalitat Valenciana, acompanyats de policies i guàrdia civils s'adrecen als representants d'ACPV, Eliseu Climent i Mercè Teodoro, que n'és l'advocada. Diuen que són aquí per "executar" l'ordre de cessament de les emissions, per apagar i precintar l'equip que permet la reemissió de TV3. Els responen que no els facilitaràn l'entrada. L'home del vestit gris retopa que ja ho tenien previst, que porten els "mitjans" per obrir la caseta per la força. I ordena als policies i guàrdia civils que entrin. Ho intenten. Topen amb el mur fet de persones. Els barren la porta i no cedeixen ni un pam. Plou. Plou molt. I no cedeixen ni un pam.

El funcionari se'n va a alçar acta. I va escrivint al seu ritme, dins del cotxe, mentre a fora cauen poals d'aigua.

Finalment, els representants d'ACPV hi poden fer constar manifestacions, també, en aquella acta. Per recordar que el tancament està recorregut i per discrepar del que han escrit els funcionaris, ja que, destaquen des d'ACPV, en cap cas no hi ha hagut agressivitat per part dels concentrats ("A l'inrevés —apuntarà després Teodoro—: el que ha succeït avui ací és un bon exemple de resistència cívica reeixida").

I se n'han anat. Tal com reclamava aquesta pinya concentrada davant del repetidor i tants d'ulls com la seguien de tot areu del país, aquesta vegada no han passat.

Potser calia haver estat en aquesta serra, el 27 d'abril, sota la pluja terrible, sentint els peus arrelats de carrasca, immòbils en terra per pròpia determinació, per comprendre el punt d'èpica que de vegades li cal a la història, per avançar. O potser no. Potser es pot capir només d'imaginar-ho. I trobar-hi, fins i tot, un batec que s'encomani.

Núria Cadenes